

הַבַּעַל שֵׁם טוֹב
וְהַסִּידוֹר הָאֵבוֹד

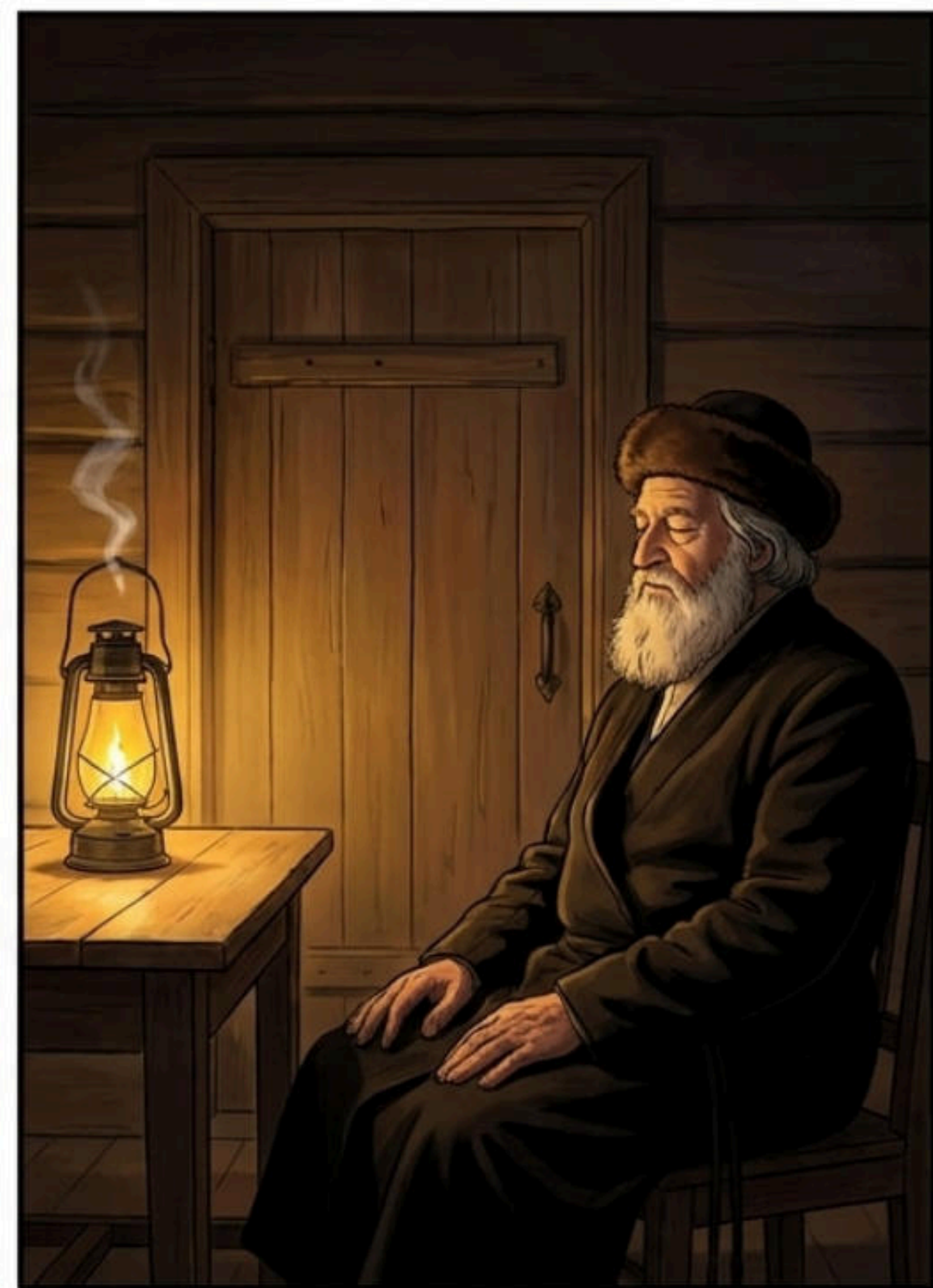
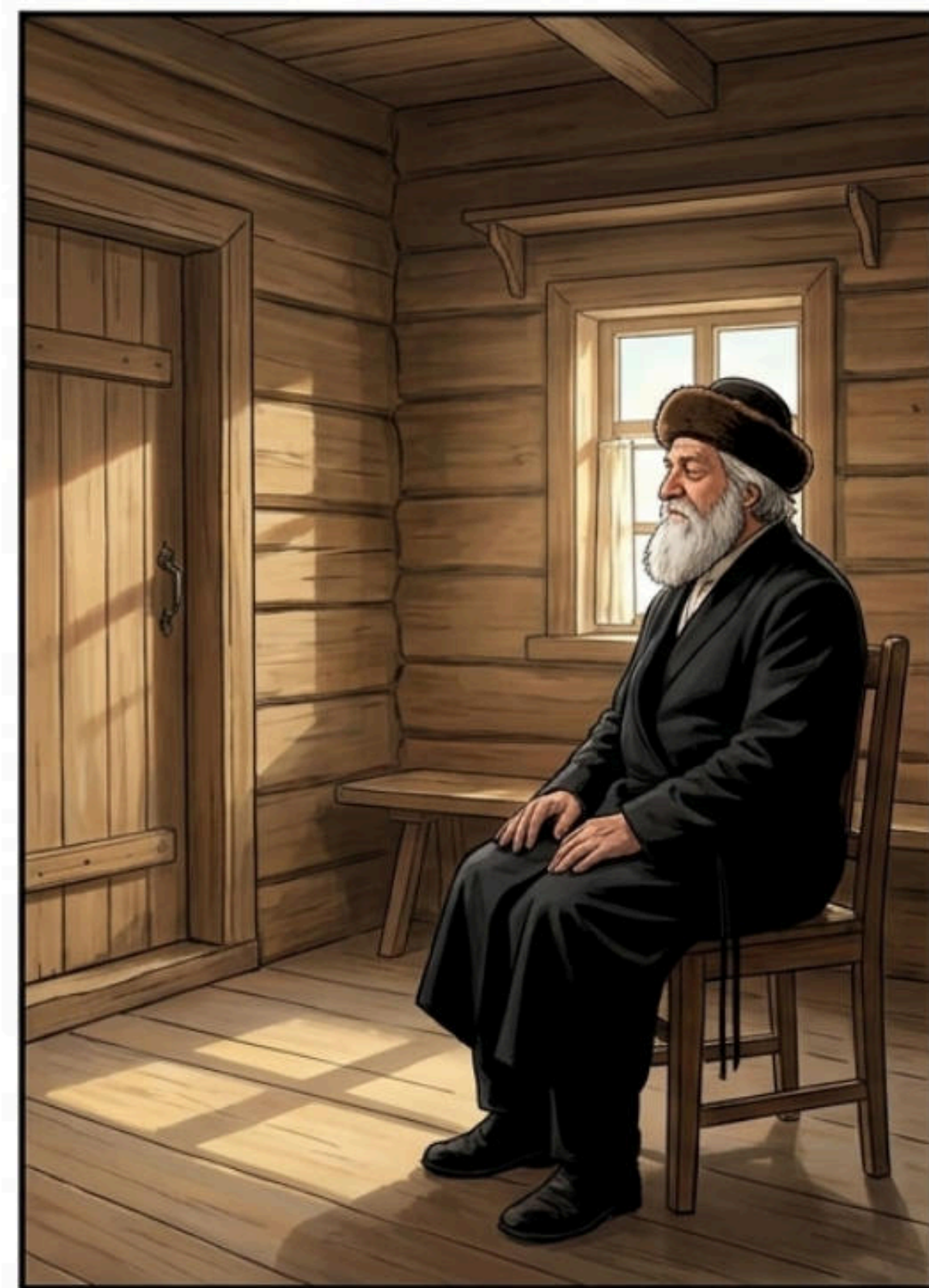

בְּנֵי הַמְּשֻׁפָּחָה מְגִינִים כְּבוֹד וְאוֹמְרִים בְּלֶחֶשׁ: 'אָבָא מֵת־פֶּלֶל בַּחֲדָר.'

"אָבָא מֵת־פֶּלֶל בַּחֲדָר."
הָרַב מֵתִינֵשׁב וּמְחַפֶּה.

עוֹבֶרֶת שָׁעָה, וְעוֹד שָׁעָה. הַנֶּשֶׁמֶשׁ שׁוֹקֵעַת, יָרַח נִדָּלָק,
וְהַתְּפִלָּה עֲדִין נִמְשָׁכֶת מֵאַחֲרֵי הַדָּלָת הַסְּגוּרָה.

סוף סוף הדלת נפתחת. היהודי הפשוט יוצא, עטוף
בטלית, ופניו מלאות בושם מן האורח החשוב.

"סֵלַח לִי, רַבִּי," הוּא אֹמֵר בְּעֶצֶב. "אֲנִי יְהוּדִי פָּשׁוּט נְשֻׁבָּקֵנִשִּׁי
יֹדֵעַ לְקַרְא. אֲנִי מְפִיחַ לְטָעוֹת בְּמִלּוֹת הַתְּפִילָּה."

"לֵכֵן, כִּי לֹא לִפְסֵי כָלוּם, אֲנִי קוֹרֵא בְּכָל יוֹם
אֶת כָּל הַסֵּדוֹר, מִהַתְחֵלָה וְעַד לְסוֹף!"

הַבַּעַל שֵׁם טוֹב אֵינוֹ כּוֹעֵס כָּלֵל. לִיבּוֹ מִתְמַלֵּא הַתְּרַגְּנוּת
מִהַתְמַיִמוֹת וְהַאֲהָבָה הַטְּהוֹרָה שֶׁל הַיְּהוּדִי אֶל הַ"

הָרַב מִבֵּיּוֹן: הַתְּפִלָּה הַכֹּנָה הִזּוּ קְדוּשָׁה כָּל כָּךְ! הִיא בּוֹקֵעַת
אֶת כָּל הָרְקִיעִים וּמַגִּיעָה מִמָּשׁ יֵשֶׁר לְכִסֵּא הַכְּבוֹד.

בְּעֲדֵינוּת וְאַהֲבָה, לֹקַח הַבַּעַל שֵׁם טוֹב אֶת הַסְּדוּר. 'תִּפְלֹתְךָ
יִקְרָה מְאֹד לָהּ', אֵךְ בּוֹא אֶלֶּמֶד אוֹתְךָ דְּרָךְ קִצְרָה יוֹתֵר.

שְׁלֹחַ יָמֵינוּ

הָרַב מֵרָאה לוֹ רַק אֶת תְּפִלוֹת הַחוּבָה. הוּא מְסַבֵּיר כִּיצַד לְכוֹן אֶת
הַלֵּב בְּמַעַט מְלִים, בְּמָקוֹם שְׁעוֹת שֶׁל קְרִיאָה בְּלִי הַבְנָה.

רַחֲמָנָא לִיבָא בְּעִי - ה' רוֹצֶה אֶת הַלֵּב. הַמִּשְׁקָל שֶׁל הַתּוֹרָה
לֹא נִמְדָּד בְּכִמּוֹת הַדִּפּוּסִים, אֲלָא בְּכּוֹנֶה שֶׁבֶלֶב.

הַגִּישָׁה הַשְּׂגוּיָה

הַגִּישָׁה הַנְּכוֹנָה

אֵין צֶרֶךְ לְמַהֲרָא לִזְמַר הַכֹּל. תְּפִלָּה אַחַת שְׂקֵטָה
שְׂיוֹצֵאת מֵעֵמֶק הַלֵּב – מְאִירָה אֶת הָעוֹלָם כֻּלּוֹ.

מִחֹר בַּבֶּקֶר, כְּשֶׁתִּפְתְּחוּ אֶת הַסִּידוֹר, זְכְרוּ: ה' אֶחָד
וּמַחֲכָה לַמִּילִים הַפְּשׁוּטוֹת וְהַכֵּנוֹת שֵׁלָכֶם!